

психіки, несвідоме або підсвідоме, особу як деяку субстанцію – усе це було аналогами поняттю «дух», первинному, такому, що стояв на початку усього.

Поняття «духу» у філософії іноді зближувалося з поняттям «душі», але їх розподіл відбувався найчастіше на тій основі, що дух – це інтелектуальний, розумний початок (розум, свідомість), а душа – психологічний, чуттєвий, емоційний початок. «Дух» також розглядався як вища частина «душі» У християнській філософії виділяли дух (розум), душу (почуття, психіка) і тіло (матерія) – універсальні частини як людини, так і природи (світу) [2, с.47].

Отже, неважливо чи то первісне суспільство чи новий час, гіпотези та концепції щодо визначення , що таке де душа, продовжують існувати і надалі. Нажаль, єдиною точки зору немає, але не потрібно вимірювати масу чи розміри душі, краще розвиватись і вдосконалювати себе.

Список використаних джерел:

1. Тайлор Э. Б. Первобытная культура / Э. Б. Тайлор. – Москва: Мысль, 1982. – 573 с.
2. Радіонова Л. О. Філософія: Навчальний посібник / Л. О. Радіонова. – Харків : ХНАМТ, 2016. – 142 с.
3. Петрушенко В. Л. Філософія: Курс лекцій. Навчальний посібник для студентів в вищих закладів освіти III–IV рівнів акредитації / В. Л. Петрушенко. – К. : Каравела, 2002. – 544 с.
4. Філософія як історія філософії: Підручник / За ред. Ярошовця В. І. – К. : Центр учбової літератури, 2010. – 648 с.

Юлія Личак

Науковий керівник: к. п. н., доц. Мельникова О. М.

ВИКОРИСТАННЯ ДИДАКТИЧНИХ ІГОР У ПРОЦЕСІ РОЗУМОВОГО ВИХОВАННЯ ДІТЕЙ ДОШКІЛЬНОГО ВІКУ

Невід’ємною складовою змісту навчально-виховного процесу в дошкільному навчальному закладі є розумове виховання. Для його здійснення застосовується як повсякденне життя дитини, так і спеціально організована навчальна діяльність. Важливо активізувати мислення дітей, робити сприймання і засвоєння ними матеріалу свідомо, заохочувати дітей до постановки питань, висування гіпотез, пошуку самостійних рішень, перевірки їх правильності та інше. Саме дидактичні ігри значною мірою допомагають у формуванні в дошкільнят пізнавальних процесів, оволодінні прийомами та методами навчально-пізнавальної діяльності, є одним з найголовніших засобів виховного процесу, сприяють розумовому

вихованню. Дидактичні ігри допомагають усувати почуття дискомфорту, долати труднощі дітей.

Педагогічні аспекти ігрової діяльності дітей дошкільного віку досліджено у працях Л. Артемової, А. Бурової, К. Карасьової, С. Ладивір, Д. Менджерницької, Т. Піроженко, Т. Поніманської та ін.

Особливості дидактичних ігор та їх впливу на розвиток дитини свого часу досліджували Є. Тихеєва (ігри з дидактичною лялькою, іншими іграшками, з предметами побуту, природним матеріалом, ігри для мовленнєвого розвитку), Ф. Блехер (ігри для математичного розвитку), Л. Венгер (дидактичні ігри і вправи для сенсорного розвитку), А. Бондаренко (роль словесних дидактичних ігор у розвитку самостійності й активності мислення дитини).

Як і всі інші види ігор, дидактичні ігри стимулюють загальний особистісний розвиток дошкільників. Поєднання в них готового навчального змісту з ігровим задумом і діями вимагає від вихователя майстерного педагогічного керівництва ними.

Дидактична гра – система впливів, спрямована на формування у дитини потреби у знаннях, активного інтересу до того, що може стати їх новим джерелом, удосконалення пізнавальних умінь і навичок. Дидактична гра – «творча форма навчання, виховання і розвитку дошкільників» [3, с. 31].

Дидактичні ігри розвивають спостережливість, увагу, пам'ять, мислення, мову, сенсорну орієнтацію, кмітливість, а тому їх можна використовувати для оволодіння знаннями, формування умінь, вироблення навичок.

Сучасна дидактика, звертаючись до ігрових форм навчання, справедливо вбачає в них можливості ефективної взаємодії учасників навчального процесу, продуктивної форми їх спілкування з властивими їм елементами безпосередності й неудаваної цікавості. В терміні «дидактична гра» наголошується її педагогічна спрямованість, відображається багатогранність її застосування з урахуванням дидактичної мети заняття.

Оцінюючи дидактичну гру та її роль в системі навчання, О. Усова зазначала: «Дидактичні ігри, ігрові завдання та прийоми дозволяють підвищити сприйнятливості дітей, різноманітності навчальну діяльність дитини, приносять цікавість» [2, с. 170].

У свою чергу Д. Менджерницька виділила наступні вимоги до дидактичних ігор [1, с. 118]:

- кожна дидактична гра повинна давати вправи, корисні для розумового розвитку дітей та їх виховання;
- у дидактичній грі обов'язково повинні бути захоплюючі завдання, вирішення яких потребує розумового зусилля, подолання деяких труднощів.

Отже, за своєю суттю дидактичні ігри – це така форма організації

навчання, виховання і розвитку, яка здійснюється вихователем на основі цілеспрямовано організованої діяльності дітей, яка мотивована на успіх, здійснюється за спеціально розробленим сценарієм і правилами, максимально спирається на самоорганізацію дошкільників; відтворює або моделює досвід людської діяльності й спілкування. Дидактичні ігри підвищують ефективність сприймання дітьми навчального матеріалу, урізноманітнюють їхню навчальну діяльність, вносять у неї елемент цікавості. А тому при організації педагогічного процесу необхідно враховувати наступне: віддавати пріоритет ігровій діяльності; ширше включати ігри в усі види діяльності дошкільника; сприяти прояву творчості, ініціативи з боку дітей в ігровій діяльності; не варто забувати і про грамотному керівництві грою, її збагачення з боку педагога.

Список використаних джерел:

1. Поніманська Т. І. Дошкільна педагогіка: Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. – К. : «Академвидав», 2015. – 456 с.
2. Усова А. П. Обучение в детском саду. – М., 1983. – С. 170.
3. Щербань П. М. Навчально-педагогічні ігри у вищих навчальних закладах: Навч. Посібник для студентів вищ. Навч. Закл. – К. : Вища школа, 2004 – 206 с.

Катерина Луценко

Науковий керівник: к. п. н., доц. Торчинська Т. А.

ЛІНГВІСТИЧНІ ЗАСАДИ НАВЧАННЯ ЗВ'ЯЗНОГО МОВЛЕННЯ НА УРОКАХ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ

Модернізація змісту шкільної освіти спрямована на становлення і розвиток національно-мовної особистості, яка має вільно володіти нормами усної і писемної форм літературної мови, цілеспрямовано і майстерно використовувати мовні засоби в різних мовленнєвих ситуаціях, дотримуючись комунікативного кодексу.

Проблема формування культури усного і писемного мовлення як важливого компонента розвитку і виховання національно свідомої мовної особистості не може бути розв'язана без належної організації процесу взаємозв'язаного навчання усного і писемного мовлення молодших школярів. Обидві форми мовленнєвої діяльності виступають як основні засоби усвідомлення й осмислення знань, набуття вмінь практичного і творчого їх застосування, а також забезпечення мовленнєвої компетентності. Рівень мовленнєвої компетентності особистості залежить від знань щодо особливостей усного і писемного мовлення, ознак і будови